

Jsem jako tanečnice,
která čeká

NAVÝZVU

KABARET, ROMEO A JULIE, POMÁDA,
VLASY... SLOVENSKÁ HEREČKA
A ZPĚVAČKA ZUZANA MAURÉRY PATŘÍ
V MUZIKÁLOVÉM SVĚTĚ MEZI ABSOLUTNÍ
ŠPIČKU. KOLIK SIL JI STÁLO DOSTAT SE
AŽ NA VRCHOL? A JSOU PRO NI MUŽI
„PŘEKÁŽKOU“, NEBO INSPIRACÍ? →

TEXT MARTINA VLČKOVÁ FOTO ZUZANA VEJŠICKÁ

Nejdůležitější věci v životě
se nikdy nedějí podle plánu.
Přijdou nečekaně
a to je skvělé...

Než jste se stala herečkou a zpěvačkou, předcvičovala jste v oblíbené televizní desetiminutovce *Cvičme v rytmu*. Jak na to vzpomínáte?

To byl vlastně první aerobik, který v tehdejší Československu existoval. Potůčka na rukách jsme měly odstrižená z ponožek, návleky na nohy jsme si upletly nebo si je ty šťastnější z nás přivezly ze Západu... Chodila jsem na gympl a byla zblázněná do tancování. Navštěvovala jsem několik kroužků a vedoucí jednoho z nich občas předcvičovala v televizi. Jednou nás s kamarádkou vzala s sebou a tak to celé začalo. Pamatuju se, že jsem pak dostávala dopisy od vojáků a připadala si děsně dospělá.

Svým způsobem jste i byla – netápala jste, ale moc dobře jste věděla, co v životě chcete dělat. Proč jste si vybrala zrovna svět muzikálů?

Vyrostla jsem na nich. Doma jsme se dívali pouze na rakouskou televizi a ta americké muzikály často vysílala. Když si k tomu přidáte chuť se hýbat plus určitou genetickou výbavu – maminka byla 25 let sólistkou bratislavské operety a tatínek 30 let sólistou opery Slovenského národního divadla, budete mít jasno. Chybělo mi už jen herectví, tak jsem šla na Vysokou školu múzických umění do ročníku Martina Huby. Klasická muzikálová škola totiž na Slovensku neexistovala, což bohužel platí dodnes.

Po studiích jste nastoupila do Radošinského naivního divadla a paralelně si začala plnit své muzikálové sny...

To zní hezky, ale realita byla trochu jiná. Jako první jsem dělala legendární Kabaret, na který jsem ale ještě nebyla připravená. Z hlediska věku i zkušeností to pro mě bylo moc velké sousto. Zajímavé bylo, že mi zpěvačku Sally režisér Jozef Bednárík nabídl o 15 let později znovu a dopadlo to podobně. Víte, sám herec nic nezvládne. Úspěch je v souhře. Režisér, choreografie, hudba, to všechno musí

klapat, abyste mohla zazářit... Ano, hned v začátcích jsem dostala svou vysněnou roli, ale rozhodně se nemůžu chlubit, že bych ji zvládla nějak dokonale.

Dneska máte za sebou celou řadu úspěšných a oceňovaných rolí. Umíte se pochválit?

Můžu se opřít o to, že jsem něco udělala, ale že bych si připadala nějak extra dobrá? S každou novou příležitostí

začínám zase pěkně od začátku a s trémou. Každý den musím něco dokazovat. Jsem jako tanečnice, která čeká na výzvu – v mém případě na telefon, protože herečka mého typu se sama do konkurzů nehrne. Jak říkával Vladimír Menšík: v našem povolání se buď běží, nebo leží. Zažila jsem doby, kdy jsem pracovala až moc, a pak ty, kdy jsem ležela ladem... To neznamená, že bych si stě-

žovala. Jsem se svým hereckým osudem srovnaná a určitě i spokojená.

Dva roky jste hrála v muzikálech ve Vídni. Byla to tvrdá škola?

Byla, ale díky ní jsem si uvědomila, kde v našem oboru jsme, co umíme a co ještě ne. Když se dostanete do jiného prostředí, jako byste se rozsypala a pak znovu poskládala... Mladí lidé dneska studují a pracují ve světě naprosto běžně, ale já jsem šla na Západ v sedmatřiceti. Byla jsem slečna v letech a měla jsem z toho stres. Vídeňáci dělají muzikály na špičkové úrovni, na druhou stranu neumějí improvizovat.

Vážně, ani trochu? Bez improvizace se přece herci neobejdou.

Oni nejsou tvořiví, což byl pro mě docela šok. Jsem typ herečky, která se režiséru často a ráda ptá a dává jim návrhy, jak by se její postava mohla posunout a obohatit, ale tady jsem narazila. Režisér je ve Vídni něco jako bůh – co řekne, to platí a hlavně se s tím za žádných okolností nehýbá. Při každé repríze stojí v zákulisí paní, která vás, pokud si něco přidáte, upozorní, abyste to zase vrátila do polohy, kde to bylo na začátku. Hlavně, probiha, žádné experimenty! Chválabo hu, že alespoň muzikál Romeo a Julie režíroval Francouz, mimochodem padesátiletý potetovaný rocker. To bylo hned jiné kafe.

Takový sterilní přístup tvůrčímu člověku určitě nepřidá...

V mém případě přidal, a to na váze. Za první půlrok jsem přibrala dvacet kilo, protože jsem se strašně nudila. Sice jsem hrála a zkoušela každý den, ale šlo o to, abych svůj projev držela na uzdě v dokonalém premiérovém tvaru. Nic víc, nic méně. Ale díky za to! Šplhat po kariéřním žebříčku nikam nevede, jde o to, aby člověk získal sebeúctu a sebevědomí. A to se mi snad podařilo.

Momentálně jste na volné noze. Stále angažmá vás už neláká?

Ne. Už nechci zažívat situace, kdy před fermanem musíte srazit paty, za-

Když žena nemá rodinu, mluví se o ní jako o kariéristce. Ale to je nesmysl! V životě jsem se za kariérou nehnala.

salutovat a jít dělat, co vám kdo napíše či poví. A pak je tu ještě jedna věc, která mi nesedí – když jste členem nějakého divadelního souboru, velmi rychle proniknete do zákulisí. Zapletete se do pavučiny vztahů a ocitnete se mimo realitu.

Taky se říká, že herci jsou pacienti. Mluví se o nás všelijak. V Čechách to ještě ujde, ale na Slovensku je herec skoro nadávka. Absolutně minusové slovo... Moje kamarádka tak říká psovi, když něco provede. A používají to i rodiče na svoje zlobivé děti. Pokud u nás uslyšíte „ty jsi dobrá herečka“, věřte, že to rozhodně není pochvala. Takže podle vás si Češi svých umělců váží víc než Slováci?

Netýká se to jen umělců. Všechno je o formě komunikace a my na Slovensku neumíme tři věci, které vy v Čechách zvládáte s přehledem. Nezdravíme se, nedokážeme spolu normálně hezky mluvit a při krizových situacích nevydržíme být slušní a zdvořilí. Zní to možná drsně, ale je to tak. Když potkám v nějakém slovenském divadle kulisáka, neexistuje, že by mě pozdravil. Maximálně tak prapodivně pohodí hlavou, ale jestli to skutečně myslí jako pozdrav nebo ho náhodou bolí za krkem, nevíte...
V tom případě pojďme do „jámy lvové“ – jak se díváte na české muže?

Muže rozdělují na holohlavé tričkaře a košilové vlasáče. Nechápu proč, ale

u nás jsou všichni vystříhaní téměř dohola a nosí trička, vaši chlapi mají vlasy a nosí košile. A nejenom vaši. Hraju tenis a miluju Rogera Federera. Když jsem se na něj jela podívat na Roland Garros, tak jsem potkávala samé vlasaté muže v košilích a dokonce v saku. To byla taková paráda a elegance! Nechápu, proč každý Slovák musí vypadat jako mafian! Podtrženo, sečteno: Češi u mě vedou na celé čáře – v chování i ve stylu oblékání.

Až si tohle přečte nějaký Slovák, asi nebude zrovna nadšený...

Tak ať! Rodiče mě vychovali k tomu, abych mluvila pravdu. A abych se o sebe dokázala postarat. Bohužel. Asi nemusím říkat proč...

Protože temperamentních schopných žen se muži dneska bojí?

Ano, ženy jsou životaschopnější, což je fajn. Ale na druhou stranu jsme tím mužům sebraly zodpovědnost. Nic od nich nechceme, nic nemusí a to je právě ten problém.

A měly jsme jinou možnost než se postavit na vlastní nohy?

To je věčná otázka – byla první slepice, nebo vejce? Kdo může za to, že chlapi nechtějí mít vedle sebe silné a rovnocenné partnerky? Podle mě je to naše vina. Nedávno jsem stála frontu u pokladny v supermarketu a za mnou stála mladá slečna se svým přítelem. Držela košík plný minerálek a on jí chtěl pomoci. Co udělala? Odmítla a ještě všechno zaplatila. A to je typický příklad –

dnešní ženy mužům nedovolí, aby se chovali jako muži. Nenechají je nosit těžké věci, platit nákupy a večere a vůbec se starat... Tohle všechno zvládnou samy, a ještě se tím chlubit.

Rozumím, ale víte, kolikrát mi nějaký muž pustil dveře do obličeje, nechal →

ČÍM MĚ ZUZANA PŘEKVAPILA?

Sešly jsme se v pizzerii na pražském Smíchově a „prokecaly“ téměř dvě hodiny. Vzhledem k některým citlivým tématům to chvílemi vypadalo, že děláme depresivní rozhovor, ale Zuzanin nadhled a vnitřní vyrovnanost, kterou v žádném případě nehraje, všechno odlehčily a otočily do plusu. Jako pravidelná divačka sme-kám před jejím talentem, jako žena před její silou a zdravým sebevědomím. (Martina Vlčková)

Sám herec nic nezvládne. Úspěch je v souhře. Režisér, choreografie, hudba, to všechno musí klapat, abyste mohla zazářit.

mě dřít se s plnou taškou nebo zaplatit kafe? A ani nemrkl okem.

Chápu, asi jste narazila na typ muže jménem pařez, ale otázkou je, jestli jste na pomoc a projevy džentlmenství vůbec připravená... Dnešní ženy nejsou na takové věci zvyklé, takže by se to zase měly naučit. Myslím si, že naším úkolem je čekat. A ne dávat najevo svou převahu a schopnosti. Samozřejmě, stárneme, tikají nám biologické hodiny, ale musíme vydržet. Tomu chlapovi to bude trvat, ale nakonec to udělá.

Vy čekat umíte?

Učím se to. Nedávno jsem si koupila chalupu, takže jsem ve fázi oprav a rekonstrukce. Všude kolem dělníci a já samotná ženská... Beru to s nadhledem a dělám ze sebe slabou a křehkou. V podstatě se učím říkat si o pomoc. Potřebuju zatopit v krbu nebo něco opravit? Poprosím je, oni se cítí na koni a všechno je v naprostém pořádku. Spokojené jsou obě strany.

Ale když si budete hrát na něco, co nejste, tak tím popíráte sama sebe.

Podívejte se: žena se dokáže vyhecovat k tomu, aby všechno zvládla, ale proč? Vždyť nemusí... Od toho je tu muž, kterému navíc dělá dobře, když má zodpovědnost, stará se a opečovává. Dělá to z něj chlapa, což je to největší afrodisiakum. Jenže my jsme netrpělivé.

Já bych řekla, že vzhledem k času, který jsme dostaly od přírody, je netrpělivost celkem namístě.

Zuzana Mauréry (44)

- Herečka a zpěvačka. Vystudovala gymnázium a poté Vysokou školu múzických umění v Bratislavě. V letech 1990 až 2000 bylo její domovskou scénou Radošínské naivní divadlo, dnes je spokojená na volné noze.
- Hraje v řadě slovenských a českých divadel, dva roky vystupovala ve Vídni. V prosinci ji čeká (po boku Karla Rodena a Ivany Chýlkové) série představení na motivy slavné povídky Charlese Dickense Vánoční koleda. Hrát se bude celý měsíc v pražském Divadle Hybernia.
- Je svobodná a žije v Bratislavě. Další informace najdete na www.zuzanamaurey.sk nebo www.studiodva.cz.

Povídejte mi o tom v mých čtyřiačtyřiceti... Ale i tak si myslím, že vina je především na naší straně. Nenecháme muže, aby se chovali jako chlapi. A svůj podíl mají samozřejmě i maminky „synáčků“.

Být po čtyřicítce bez manžela a děti je i v dnešní době něco jako Kainovo znamení. Jak to snášíte?

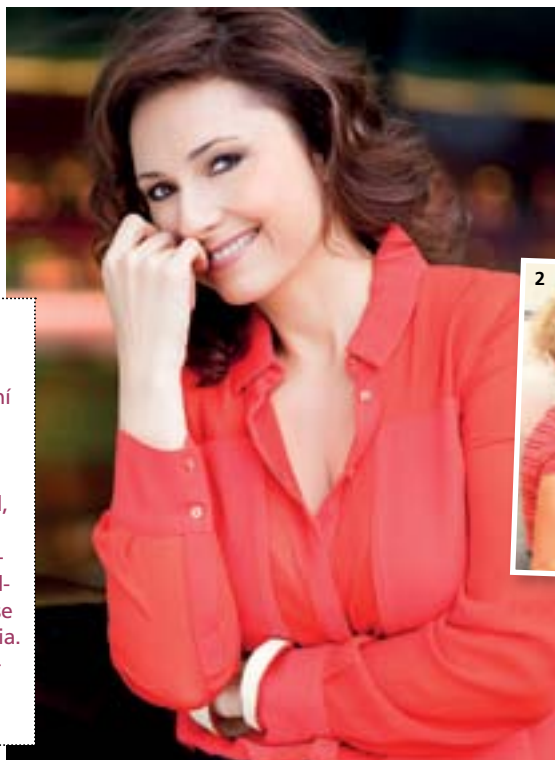
Když se mě na to ptají bulvární novináři, poděkuju za zájem, ale víc s nimi nekomunikuju. Určitě znáte sama všechny ty „oblíbené“ články na téma proč jsou herečky samy a nemají děti... A tlaky okolí? Když žena nemá rodinu, mluví se o ní jako o kariéristce, ale to je nesmysl! V životě jsem se nehnala za kariérou. Jen se snažím nastoupit do vlaku, který za-

staví u mého nástupiště. Nic jiného. Celý život dělám vlastně jenom tohle. Kdyby u mě přibrzdil vlak jménem rodina, sedím v něm, to mi věřte! Ale zatím žádný takový nezastavil. Nebo zastavil, ale byl obsazený...

Smutné je, že to nemá řešení.

Ale má! Jsem spokojený člověk, mám se dobře a užívám si přítomnost. Nic jiného totiž neexistuje. Člověk může pracovat jen s tím, co má. A navíc: nejdůležitější věci se nikdy nedějí podle plánu. Přijdou nečekaně a to je skvělé. Vždycky jsem si přála trávit delší čas v Praze. Je mi blížká a líbí se mi všechny ty staré domy, uličky a parky. A vidíte, splnilo se mi to.

Dneska tu hraju v několika divadlech – třeba v Divadle Palace nebo v Řeznické, dotočila jsem s režisérem Milanem Cieslarem film Colette podle spisovatele Arnošta Lustiga a v prosinci mě čeká série představení na pomězi divadla, koncertu a muzikálu s názvem Vánoční koleda. Jsem osudu vděčná, že se můžu potkávat s novými lidmi. Snažím se užít každou chvíli a neplakat nad tím, co nemám. Mám toho totiž hodně. ■

1 V Brně jsme Zuzanu mohli vidět jako Victorii v muzikálu Vlasy. **2** V seriálu Odsouzené (vysílala TV Barrandov) si zahrála Evu, která se musela naučit žít a přežít v drsném prostředí ženské věznice.